

Příloha P.136

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

Proces pořizování územně plánovací dokumentace je dlouhodobý a dynamický proces, který se vyznačuje právě tím, že v jeho průběhu dochází v různých fázích k různým úpravám, což potvrzuje též judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku NSS ze dne 16. 6. 2011, č. j. 4 Ao 3/2011-103, je výslovně uvedeno, že *„zpracování územního plánu od jeho zadání až po schválení je poměrně dlouhodobý dynamický proces, v jehož průběhu může docházet k větším či menším změnám v uvažovaném řešení. Proces vedoucí k finálnímu vydání územního plánu je z hlediska stanovení konkrétního obsahu územního plánu, jakož i aplikace příslušných právních předpisů procesem složitým, v mnoha ohledech náročným a z hlediska časového procesem dlouhodobým, který se skládá z několika na sebe navazujících etap vzniku.“* Výsledkem tohoto procesu je konsensus mezi různými skupinovými a individuálními zájmy obyvatel přijatý v podmínkách konkrétní obce (rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2024, č. j. 6 As 103/2023-57).

S výstupy jednotlivých fází pořizování územního plánu zákon nespojuje žádné nároky či legitimní očekávání dotčených osob na zachování určité verze. Judikatura potvrdila, že z existence řešení navrhovaných v dřívějších fázích územního plánování nelze dovozovat ani utvoření závazné správní praxe, která by měla jakkoliv omezovat další úpravy v dalších fázích pořizování: *„Princip legitimního očekávání pak v procesu územního plánování nelze vykládat jako zachování statu quo; jak bylo vyloženo výše, jedná se o dlouhodobý proces, v němž se střetávají různé typy zájmů - vyhovění jednomu typu zájmů obvykle povede k poruše ve vztahu k zájmu jinému (či jiného). Jestliže do řešení po určitou dobu předvídaného vstoupí nová skutečnost, která významně modifikuje předpoklady, s nimiž výchozí fáze pořizování územního plánu počítaly, nelze než takovou skutečnost reflektovat. Z existence dřívějšího územního plánu či řešení navrhovaných v raných fázích územních plánování nelze dovozovat utvoření „závazné správní praxe“ - tím by byla popřena sama podstata územního plánování“* (rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76, rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 As 36/2023-61, a další).

Jestliže nelze dovodit legitimní očekávání z řešení obsaženého v některé z předchozích verzí návrhu MPP projednaných dle stavebního zákona, tím spíše se nelze dovolávat řešení obsaženého v pracovních či neoficiálních podkladech, které nebylo předmětem společného jednání či veřejného projednání. Podklady sloužily pouze k přípravě verzí MPP, které byly nebo stále jsou právně relevantní a podatel měl možnost vůči nim uplatnit své výhrady v rámci jejich projednání postupem dle stavebního zákona. Veškeré provedené úpravy mezi jednotlivými verzemi MPP byly řádně projednány s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy i s veřejností. Proces pořizování MPP tedy proběhl zcela v souladu se zákonnými pravidly. Podatel nemá nárok na zachování předchozí pracovní verze navrhovaného řešení.